

FRANK HERBERT
DUNE

Çeviren
Dost Körpe

Bu kehanet girişimi, her nerede ve ne zaman çalışmış olurlarsa olsunlar, fikirlerin ötesine geçip “somut materyaller” dünyasında emek veren insanlara... Kurak toprak ekolojistlerine, tevazu ve hayranlıkla adanmıştır.

Birinci Kısım

DUNE

Bir başlangıç, dengelerin doğruluğuna en büyük özenin gösterilmesi gereken zamandır. Bunu her Bene Gesserit rahibesi bilir. Bu yüzden, Muad'Dib'in hayatını incelemeye başlarken ilkin onun yaşadığı dönemi göz önünde bulundurmaya özen gösterin: Padişah İmparator IV. Shaddam 57 yaşındayken doğmuştu. Özellikle de Muad'Dib'in yaşadığı yeri göz önünde bulundurun: Arrakis gezegenini. Caladan'da doğmuş ve hayatının ilk on beş yılını orada geçirmiş olması sizi yanıltmasın. Dune adıyla bilinen Arrakis gezegeni sonsuza dek onun vatanıdır.

—PRENSES IRULAN,
“Muad'Dib'i Anlama Kılavuzu”

Arrakis'e doğru yola çıkmalarından önceki hafta, etraftaki toplanma telaşı bu son safhasında neredeyse dayanılmaz bir çılgınlık boyutuna ulaşmışken yaşlı bir kadın, Paul adlı delikanlının annesini ziyarete geldi.

Caladan Şatosu'nda ılık bir geceydi; Atreides ailesine yirmi altı nesil boyunca yuvalık etmiş bu kadim taş bina, hava şartlarındaki her değişimden önce olduğu gibi, soğuk soğuk terliyordu sanki.

Kubbeli geçitteki yan kapıdan Paul'ün odasına alınan yaşlı kadının, yatakta yatan çocuğu biraz seyretmesine izin verildi.

Döşemenin biraz üstünde asılı duran süspansör lambasının kısık, donuk ışığıyla aydınlanan loş odada uyanan çocuk, kapıda, annesinin bir adım önünde cüsseli bir kadının durduğunu gördü. Bu yaşlı kadının silueti cadı gölgesine benziyordu – keçeleşmiş saç örümcek ağlarını andırıyor, kukuletasının karanlıkta bıraktığı toparlak yüzündeki gözleri de mücevher gibi parlıyordu.

Yaşlı kadın, “Yaşına göre boyu kısa değil mi, Jessica?” diye sordu. Hırıltılı sesi akortsuz baliset gibi tınlamıştı.

Paul'ün annesi yumuşak kontralto sesiyle yanıt verdi: “Atreidesler boy atmaya geç başlamalarıyla bilinir, Muhterem Efendimiz.”

Yaşlı kadın, “Ben de öyle duymuştum; ben de öyle duymuştum,” diye hırıldadı. “Yine de artık on beşine geldi.”

“Evet, Muhterem Efendimiz.”

Yaşlı kadın, “Uyanık ve bizi dinliyor,” dedi. “Seni küçük, kurnaz yaramaz seni.” Kıkırdadı. “Ama hükmetmek için kurnazlık gerekir. Eğer gerçekten Kuisatz Haderah ise... O zaman...”

Yatağının gölgeleri arasında uzanan Paul gözlerini hafifçe aralamıştı. Parlak, oval şeklinde iki kuş gözü –yaşlı kadının gözleri– onun gözlerinin içine bakarken sanki irileşiyor, alevleniyordu.

Yaşlı kadın, “Uykunu iyi al; seni küçük, kurnaz yaramaz,” dedi. “Yarın gomcebbârımla tanıştığında tüm yeteneklerine ihtiyacın olacak.”

Sonra Paul’un annesini dışarı itip kapıyı sertçe kapatarak gitti.

Yatağında uyanık halde uzanan Paul merak içindeydi: *Gomcebbâr ne ki?*

Yaşadıkları bu değişim döneminin onca kargaşası içinde, o yaşlı kadın gördüğü en tuhaf şeydi.

Muhterem Efendimiz.

Üstelik o kadın, Paul’un annesine sanki alelade bir hizmetçiymiş gibi ismiyle, Jessica diye hitap etmişti... Oysa karşısında bir Bene Gesserit Leydisi, dükün odalığı, veliahtın annesi vardı.

Paul, *Gomcebbâr oraya taşınmamızdan önce öğrenmem gereken, Arrakis’le ilgili bir şey mi acaba?* diye merak etti.

Dudaklarını sessizce oynatarak yaşlı kadının tuhaf sözlerini yineledi: *Gomcebbâr... Kuisatz Haderah.*

Öğrenilecek öyle çok şey çıkmıştı ki. Arrakis, Caladan’dan çok farklı bir yer olsa gerekti; öğrendiği yeni bilgiler Paul’ü serseme çevirmişti. *Arrakis... Dune... Çöl Gezegeni.*

Babasının Suikastçılar Ustası Thufir Hawat durumu şöyle açıklamıştı: Can düşmanları Harkonnenlar seksen yıldır Arrakis’teydi; yaşlanmayı geciktirici melanj baharatını kazıp çıkarmak için CHOAM Şirketi’yle yaptıkları anlaşma uyarınca gezegeni derebeyi gibi yönetmişlerdi. Şimdiyse Harkonnenlar gidiyordu ve Atreides Hanedanı o gezegeni sahiden derebeyi

olarak yönetecekti... Görünüşte Dük Leto adına bir zaferdi bu. Ancak Hawat bu zafer algısının son derece tehlikeli olduğunu söylemişti; Dük Leto, Landsraad'ın Büyük Hanedanları arasında popülerdi.

“Popüler insanlar erk sahiplerinde kıskançlık uyandırır,” demişti Hawat.

Arrakis... Dune... Çöl Gezegeni.

Uykuya dalan Paul rüyasında bir Arrakis mağarası gördü; etrafı korkürelerin loş ışığında hareket eden suskun insanlarla çevriliydi. O hafif bir sesi, şıp şıp damlayan suyun sesini dinlerken ortalığa katedral ciddiyeti hâkimdi. Paul rüya görmeye devam ederken bile, uyandığında bütün bunları hatırlayacağını biliyordu. Gelecekte haber veren rüyaları daima hatırlardı.

Rüya solup kayboldu.

Paul uyanınca kendini sıcacık yatağında buldu... Ve düşüncelelere daldı. Belki de bu dünya, Caladan Şatosu'nun dünyası hüznünlü bir vedayı hak etmiyordu; ne de olsa burada Paul'ün oyun oynayacağı, arkadaş olacağı yaşlıları yoktu. Öğretmeni Dr. Yueh, faufreluches denen sınıf sisteminin Arrakis'te çok da katı bir şekilde uygulanmadığını ima etmişti. O gezegen, çöl sınırında yaşayan bir halkı barındırıyordu; başlarında onları yönetecek ne kâid, ne de başlar vardı: İmparatorluk'un nüfus sayımlarının hiçbirinde yer almayan bu halka Fremeni, “kumun iradesi” deniyordu.

Arrakis... Dune... Çöl Gezegeni.

Kendi gerginliğini hisseden Paul, annesinin öğrettiği zihin-beden egzersizlerinden birini uygulamaya karar verdi. Peş peşe aldığı üç nefes çeşitli tepkileri tetikledi: Farkındalığı salınmaya başladı... Bilinci odaklandı... Şahdamarı genişledi... Odaksız bilinç mekanizmasından kaçındı... Bilinçli olarak farkında olmayı seçti... Hızlanan kan akışı fazla zorlanan kısımlarında yoğunlaştı... İnsan yalnızca içgüdüleriyle besin-güvenlik-özgürlük elde edemez... Hayvan bilinci yaşanan ânın ötesine geçemediği gibi, kurbanlarının soyunun tükenebileceğini de düşünemez... Hayvan yok eder; üretmez... Hayvani zevkler duyumsal düzeylerin civarında kalır ve algısal olandan kaçınır... Yaşadığı evreni gör-

mek isteyen insan olayları oturtacağı bir ağa ihtiyaç duyar... Bilincin nereye odaklanacağını seçmek; insanın ağını biçimlendiren budur... Hücresel gereksinimlerin en derin şekilde farkında olmanın etkilediği sinir-kan akışı, bedensel bütünlüğü getirir... Her şey/hücreler/varlıklar geçicidir... İçindeki akışın kalıcı olması için uğraş...

Bu ders, Paul'ün salınan bilincinde yinelenip duruyordu.

Şafağın sarı ışığı pencere denizliğine dokunduğunda bunu kapalı gözkapaklarının ardından hisseden Paul gözlerini açtı; şatoda yeniden başlamış olan telaşlı koşuşturmaları duydu ve yatak odasının tavanındaki tanıdık, işlemeli kirişleri gördü.

Koridor kapısı açıldı ve annesi başını içeri uzattı... Uçuk bronz rengi saç siyah kurdeleyle tepeden toplanmıştı; oval yüzü ifadesizdi, yeşil gözleri de ciddiyetle bakıyordu.

"Uyanmışsın," dedi. "İyi uyudun mu?"

"Evet."

Paul gardırobun içinden ona giysi seçen annesinin uzun bedenini tepeden tırnağa süzdü; onun omuzlarında gerginlik belirtisi gördü. Başka biri olsa bu belirtiyi fark etmeyebilirdi fakat Paul'ün annesi onu Bene Gesserit Yöntemi'yle, gözlem ânında en ufak ayrıntılara bile dikkat etmesi için eğitmişti. Annesi ona döndüğünde, tuttuğu yarı resmi bir ceket gösteriyordu. Cekeğin göğüs cebine Atreideslerin kırmızı şahin arması işlenmişti.

"Çabuk giyin," dedi annesi. "Rahibe Ana bekliyor."

"Onu bir seferinde rüyamda görmüştüm," dedi Paul. "Kim o?"

"Bene Gesserit Okulu'nda öğretmenimdi. Şimdi İmparator'un Gerçeğisöyleteni. Bir de, Paul..." Annesi duraksadı. "Ona rüyalarından bahsetmelisin."

"Bahsedeceğim. Arrakis'i almamızın sebebi o kadın mı?"

"Arrakis'i almadık." Jessica elindeki pantolonu, tozunu silktikten sonra ceketle birlikte yatağın yanındaki askılığa astı. "Rahibe Ana'yı bekletme."

Doğruluk oturan Paul dizlerini kucakladı. "Gomcebbâr ne demek?"

Yine ondan almış olduğu eğitim sayesinde, annesinin nere-

deyse fark edilemeyecek şekilde, huzursuzca duraksayarak korkusunu ele verdiğini gördü.

Jessica pencereye gidip perdeleri ardına dek açtı ve ırmak boyunca, Syubi Dağı'na doğru uzanan meyve bahçelerine baktı. "Gomcebbârın ne olduğunu... çok yakında öğreneceksin," dedi.

Annesinin sesindeki korkuyu duyan Paul bunun sebebini merak etti.

Jessica yüzünü dönmeden konuştu. "Rahibe Ana oturma odamda bekliyor. Acele et lütfen."

Berjer koltukta oturan Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam, ana oğulun yaklaşımlarını seyrediyordu. Her iki yanındaki pencerelerden bakıldığında, ırmağın güney kıvrımının yanı sıra Atreides ailesine ait yemyeşil çiftlik arazileri de görülebiliyordu; fakat Rahibe Ana manzarayla ilgilenmiyordu. Bu sabah, ne kadar yaşlı olduğunu hissediyordu; epey huysuz bir günündeydi. Huysuzluğunu yaptığı uzay yolculuğuna ve gizli kapaklı işler çeviren o iğrenç Uzay Loncası'yla temas kurmak zorunda kalmasına yoruyordu. Fakat Görü sahibi bir Bene Gesserit olarak bizzat ilgilenmesi gereken bir meseleyle karşı karşıyaydı. Padişah İmparator'un Gerçeğisöyleteni bile görev çağrısı yapıldığında sorumluluktan kaçamazdı.

Rahibe Ana, *Kahrolası Jessica!* diye düşündü. *Kendisine emredilen şekilde bize bir kız çocuk doğursa olmaz mıydı!*

Koltuğa üç adım kala duran Jessica dizlerini hafifçe kırarak, eteğini sol eliyle biraz kaldırarak reverans yaptı. Paul ise dans öğretmeninden öğrendiği şekilde, hafifçe eğilerek selam verdi... "Karşıdakinin toplumsal konumunu bilmediğinde" böyle selam verilirdi.

Çocuğun selamlama tarzının nüansları Rahibe Ana'nın gözünden kaçmamıştı. "Seninki ihtiyatlı bir çocuk, Jessica," dedi.

Jessica elini uzatıp Paul'ün omzunu sıktı. Bir kalp atımı sürerince, kadının avucundan nabız gibi korku aktı. Sonra Jessica kendine hâkim oldu. "Öyle olması öğretildi, Muhterem Efendimiz."

Paul, *Neden korkuyor?* diye merak etti.

Yaşlı kadın, Paul'ü geştaltçı bir bakışla, hızla inceledi: Çocuğun yüzü Jessica'nınki gibi ovaldı fakat kemikleri iriydi... Saçı: Dük'unki gibi simsiyahtı fakat kaşlarını anne tarafından dedesinden (ismi bilinmiyordu) almıştı; ince, mağrur burnunu ve dik dik bakan yeşil gözlerinin şekliniye baba tarafından dedesinden, yani Eski Dük'ten almıştı.

Rahibe Ana, *O adam cesaret gösterilerinin ne kadar etkileyici olabildiğini biliyordu... Ölümü bile etkileyici oldu*, diye düşündü.

"Eğitim önemlidir ama doğal yetenek ayrı bir şey," dedi. "Bakalım, göreceğiz." Yaşlı gözlerini birden Jessica'ya çevirip sert bir ifadeyle baktı. "Bizi yalnız bırak. Huzur meditasyonu yapmanı emrediyorum."

Jessica elini Paul'ün omzundan çekti. "Muhterem Efendimiz, ben—"

"Jessica, biliyorsun ki bunun yapılması şart."

Şaşırarak Paul başını kaldırıp annesine baktı.

Jessica dikeldi. "Evet... Elbette."

20 Paul bakışlarını tekrar Rahibe Ana'ya çevirdi. Hem kibarlığı hem de annesinin açıkça bu yaşlı kadına karşı korkuyla karışık saygı göstermesi onu ihtiyatlı davranmaya sevk ediyordu. Bununla birlikte, annesinden yayıldığını hissettiği korku öfkeye ve kaygıya kapılmasına yol açıyordu.

"Paul..." Jessica derin bir nefes aldı. "...Girmek üzere olduğun bu sınav... Benim için önemli."

"Sınav mı?" Paul başını kaldırıp annesine baktı.

"Unutma, sen bir dükün oğlusun," dedi Jessica. Birden döndü ve hızlı adımlarla, eteğini hışırdatarak odadan ayrıldı. Kapı ardından sertçe kapandı.

Paul öfkesini dizginleyerek yaşlı kadına baktı. "Leydi Jessica basit bir hizmetçiymiş gibi kovulur mu?"

Yaşlı kadının kırışıklarla çevrili ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi. "Leydi Jessica okulda geçirdiği on dört sene boyunca benim hizmetçimdi, evlat." Başıyla onayladı. "İyi bir hizmetçiydi de. Şimdi, buraya gel!"

Bu emir, Paul'ün üstüne kırbaç gibi inmişti. Paul hiç düşün-

meden itaat etti. *Üstümde Ses'i kullanıyor,* diye düşündü. Kadının bir işaretiyle, onun dizlerinin yanında durdu.

Kadın, “Bunu görüyor musun?” diye sordu. Cüppesinin kıvrımları arasından bir küp çıkarmıştı; bu yeşil metal küpün bir kenarı aşağı yukarı on beş santimetreydi. Kadın elindeki nesneyi çevirince Paul küpün bir yüzünün açık olduğunu gördü... Küpün içi karanlık ve tuhaf bir şekilde ürkütücü görünüyordu. O açık karanlığın içine ışık giremiyordu.

Yaşlı kadın, “Sağ elini kutunun içine sok,” dedi.

Paul korkuya kapıldı. Gerilemeye başladı fakat yaşlı kadın, “Annenin sözünü böyle mi dinliyorsun?” dedi.

Paul başını kaldırıp kadının kuş gözüne benzeyen parlak gözlerinin içine baktı.

Kendine hâkim olamayan Paul elini yavaşça kutunun içine soktu. Eli kutudaki karanlık tarafından sarmalanınca önce soğukluk hissetti; ardından, parmakları kaygan metale dokunduğunda eli uyuşmuş gibi karıncalandı.

Yaşlı kadının yüzünde bir avcının ifadesi belirdi. Sağ elini kutudan çekip Paul'ün boynunun yan tarafına, yakınına götürdü. Kadının elinde metal parlıtısı gören Paul o tarafa dönmeye yeltendi.

Kadın sertçe “Dur!” dedi.

Yine Ses'i kullanıyor! Paul dikkatini tekrar kadının yüzüne yöneltti.

“Boynunda gomcebbârı tutuyorum,” dedi kadın. “Gomcebbâr, tahakküm eden düşman. Ucunda zehir damlası olan bir iğne. Dur, dur! Geri çekilme, yoksa o zehri hissedersin.”

Paul yutkunmaya çalıştı; boğazı kupkuruydu. Kadının yaşlı ve kırışıklı yüzünden, ışıldayan gözlerinden ve konuşurken parlayan, gümüş rengi metal dişlerinin etrafındaki soluk dişetlerinden gözlerini alamıyordu.

“Bir dükün oğlu zehirleri tanımalı,” dedi kadın. “Çağa ayak uydurmak gerek, değil mi? Muski zehri içkine konur. Omas zehri yemeğine konur. Bazıları tez, bazıları yavaş öldürür; bazıları da ikisinin arasındadır. İşte sana yeni bir zehir: Gomcebbâr. Yalnızca hayvanları öldürür.”

Paul'ün gururu korkusunu bastırdı. "Bir dükün oğluna hayvan demeye cüret mi ediyorsun?" diye çıkıştı.

"Diyelim ki insan da olabilirsin diyorum," dedi kadın. "Kı-mıldama! Seni uyarıyorum; geri çekilmeye kalkma. Yaşlı olsam da elim kaçmana fırsat vermeden bu iğneyi boynuna saplayabilir."

Paul, "Kimsin sen?" diye fısıldadı. "Annemi nasıl kandırdın? Benimle yalnız kalmana izin vermeye nasıl ikna ettin? Yoksa Harkonnenlardan mısın?"

"Harkonnenlardan mı? Çok şükür ki değilim! Şimdi, sessiz ol." Kuru bir parmak boynuna dokununca Paul içinde beliren dürtüyü, sıçrayarak uzaklaşma dürtüsünü bastırdı.

"Güzel," dedi kadın. "İlk sınavı geçtin. Şimdi sınavın geri kalanını söyleyeyim: Elini kutudan çıkarırsan ölürsün. Tek kural bu. Elini kutunun içinde tutarsan yaşarsın. Çıkarırsan ölürsün."

Paul titremesi geçsin diye derin nefes aldı. "Uşaklara seslenirsem birkaç saniyede üstüne çullanırlar, ölen de sen olursun."

"Annen kapının önünde nöbet tutuyor; uşaklar onu geçemez. Buna inan. Annen bu sınavdan sağ çıktı. Şimdi sıra sende. Bu büyük bir onur. Erkek çocukları bu sınava tabi tuttuğumuz enderdir."

Paul'ün kapıldığı merak, korkusunu hafifletmiş, kontrol edebileceği bir seviyeye indirmişti. Yaşlı kadının doğru söylediğini sesinden anlamıştı; bu konuda şüphesi yoktu. Annesi sahiden dışarıda nöbet tutuyorsa... Bu gerçekten bir sınavsa... Her ne idiyse, Paul tuzağa düşürüldüğünü, boynundaki el tarafından, gomcebbâr tarafından esir alındığını biliyordu. Bene Gesserit ayinlerinde okunan, annesinin öğrettiği Korkuya Karşı Dua'yı hatırladı.

"Korkmamalıyım. Korku katilidir aklın. Korku, mutlak yıkım getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim. Onun etrafımdan ve içimden geçip gitmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiğinde, onun izlediği yolu görmek için iç gözümü kullanacağım. Korkunun geçtiği yerde hiçbir şey olmayacak. Yalnızca ben kalacağım."

Yeniden sakinleştiğini hissettiğinde konuştu: "Haydi; devam et, yaşlı kadın."

Kadın sertçe “Yaşlı kadın mı!” dedi. “Cesursun; bu inkâr edilemez. Bakalım; göreceğiz, koca adam.” Paul’e doğru eğilirken sesi neredeyse fısıltı halini aldı. “Kutunun içindeki elinde acı hissedeceksin. Yoğun acı. Fakat! Elini çekersen gomcebbârımı boynuna dokundururum... Celladın baltası kelleni uçurmuş gibi, bir anda ölüverirsin. Elini çekersen gomcebbâr işini bitirir. Anladın mı?”

“Kutunun içinde ne var?”

“Acı.”

Elinin giderek karıncalandığını hisseden Paul dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. *Bu nasıl bir sınav?* diye düşündü. Karıncalanma hissi kaşıntıya dönüştü.

Yaşlı kadın konuştu: “Hayvanların kapandan kurtulmak için kendi bacaklarını ısırarak kopardıklarını duydun mu hiç? Bu hayvanlara özgü bir numaradır. İnsan kapanda kalmayı seçer; acıya dayanır; tuzağı kuranı öldürerek türdeşlerine yönelik bir tehdidi ortadan kaldırmak için ölü taklidi yapar.”

Kaşıntı hafif bir yanma hissine dönüştü. Paul sert bir sesle “Bunu niye yapıyorsun?” diye sordu.

“İnsan olup olmadığını saptamak için. Sessiz ol.”

Sağ elindeki yanma hissi artınca Paul sol elini sıkıp yumruk yaptı. Yanma hissi yavaş yavaş artıyordu; eli giderek daha çok, daha çok yanıyordu... Daha çok. Serbest elinin tırnaklarının avucuna battığını hissetti. Yanan elinin parmaklarını açmaya çalıştı fakat kımıldatamadı.

“Yanıyor,” diye fısıldadı.

“Sus!”

Paul’ün zonklayan kolundan yukarı acı yayılıyordu. Alnından ter boşanıyordu. Tüm sinirleri, elini o yakan delikten çıkarması için haykırıyordu... Ama... Bir de gomcebbâr vardı. Paul başını çevirmeden gözlerini oynatarak, boynunun yakınındaki o korkunç iğneyi görmeye çalıştı. Kesik kesik soluduğunu fark edince nefesini yavaşlatmaya çabaladı ve başaramadı.

Acı!

Dünyası tamamen boşalmış, geride sadece acı içindeki eli ve birkaç santim öteden kendisine bakan o çok yaşlı surat kalmıştı.

Paul'ün dudakları öyle kurumuştı ki onları ayırmakta zorlanıyordu.

Yanıyor! Yanıyor!

Acı içindeki elinin derisi yanıp karararak büzülüyor, eti kavrulup dökülüyor, geride yalnızca kömür olmuş kemikler kalıyordu sanki.

Acı birden kesildi!

Bir düğmeye basılmışçasına, acı kesilivermişti.

Paul sağ kolunun titrediğini hissediyordu; tüm vücudunun ter içinde olduğunu hissediyordu.

Yaşlı kadın, “Bu kadarı yeter,” diye mırıldandı. “Küll vâhât! Hiçbir kız çocuğu bu kadarına dayanamamıştı. Seni bu kadar zorladığıma göre, başarısız olmanı istemişim herhalde.” Arkasına yaslanarak gomcebbârı Paul'ün boynunun yan tarafından uzaklaştırdı. “Genç insan, elini kutudan çıkar ve ona bak.”

Sızlayan elinin titremesini geçirmeye çalışan Paul, onun sanki kendi iradesiyle içinde kaldığı ışsız boşluğa baktı. Çektiği acı belleğinde öylesine yer etmişti ki kımıldayamıyordu. Mantığı, elini çıkardığında onun yanıp kararmış olduğunu göreceğini söylüyordu.

Yaşlı kadın sertçe, “Çıkar!” dedi.

Paul elini hızla çekip çıkardı ve ona hayretle bakakaldı. Tek bir iz bile yoktu. Paul'ün çektiği acılardan geriye hiçbir belirti kalmamıştı. Elini kaldırdı; sağa sola çevirdi; parmaklarını oynattı.

Yaşlı kadın, “Sinirleri uyararak acı verme yöntemi,” dedi. “Potansiyel insanları sakatlama riskini göze alamayız. Ama bu kutunun sırrını öğrenmek için çok şey verecek kişiler var.” Kutuyu cüppesinin kıvrımları arasına koyarak ortadan kaldırdı.

“Ama o acı...” dedi Paul.

Yaşlı kadın horgörüyle “Acıymış,” dedi. “Bir insan kendi bedenindeki herhangi bir sinire baskın çıkabilir.”

Sol elinin acıdığını hisseden Paul yumruğunu açıp, avucuna batan tırnaklarının bıraktığı dört kanlı ize baktı. Elini indirip yaşlı kadına baktı. “Bunu anneme de mi yaptın?”

Kadın, “Bir elekten kum geçirdin mi hiç?” diye sordu.

Kadının durup dururken sorduğu, konuyla alakasız bu soru Paul'ün zihnini afallatıp bilincini yükseltti: *Bir elekten geçen kum*. Başıyla onayladı.

“Biz Bene Gesseritler de halkı elekten geçirerek aralarındaki insanları buluruz.”

Paul sağ elini kaldırdı ve çektiği acıyı isteyerek anımsadı. “Hepsi bu mu yani? Tek kıstas acı mı?”

“Acı çekerkenki halini gözlemledim, evlat. Acı bu sınavın eksenini sadece. Annen gözlem yöntemlerimizden bahsetmiştir. Sende onun öğretmenliğinin izlerini görüyorum. Biz sınavımızda kriz anlarını gözlemliyoruz.”

Kadının doğru söylediğini sesinden anlayan Paul, “Gerçeği söylüyorsunuz!” dedi.

Yaşlı kadın gözlerini ona dikti. *Gerçeği seziyor! O olabilir mi? Sahiden O olabilir mi?* Sonra heyecanını bastırdı ve kendine şunu anımsattı: “Umut gözlemi bulandırır.”

“İnsanlar kendi sözlerinin doğruluğuna inandığında bunu sezebiliyorsunuz,” dedi.

“Sezebiliyorum.”

Paul'ün sesinde, defalarca yapılan testlerin varlığını onayladığı yeteneğin ahengi vardı. Bunu fark eden yaşlı kadın, “Belki de sen sahiden Kuisatz Haderah'sın,” dedi. “Gel otur, küçük kardeş; buraya, ayaklarımın dibine.”

“Ayakta durmayı tercih ederim.”

“Annen eskiden ayaklarımın dibinde otururdu.”

“Ben annem değilim.”

“Bizden biraz nefret ediyorsun ha?” Yaşlı kadın kapıya doğru bakıp “Jessica!” diye seslendi.

Kapı hemen açıldı; eşikte duran Jessica odaya sert gözlerle baktı. Paul'ü görünce bakışlarındaki sertlik eridi. Hafifçe gülümsemeyi başardı.

Yaşlı kadın, “Jessica, bana duyduğün nefretin geçtiği oldu mu hiç?” diye sordu.

“Sizi hem seviyor hem nefret ediyorum,” dedi Jessica. “Nefretim... Asla unutmamam gereken acılardan kaynaklanıyor. Sevgim ise... O...”

Yaşlı kadın, “Temel gerçeği söylemen yeterli,” dedi fakat sesi müşfikti. “Artık içeri gelebilirsin ama sessiz ol. O kapıyı kapat ve kimsenin bizi rahatsız etmesine izin verme.”

Jessica odaya girdi ve kapıyı kapayıp sırtını yasladı. *Oğlum yaşıyor*, diye düşündü. *Oğlum yaşıyor ve... İnsan. İnsan olduğunu zaten biliyordum... Ama... Yaşıyor. Artık ben de yaşamaya devam edebilirim.* Sırtında hissettiği kapı sert ve somuttu. Odadaki her şey duyularına son derece gerçek ve yoğun geliyordu.

Oğlum yaşıyor.

Paul annesine baktı. *Doğruyu söyledi.* Odadan çıkıp yalnız kalmak ve yaşadığı deneyimi düşünmek istiyordu fakat izin verilene dek gidemeyeceğini biliyordu. Yaşlı kadın onun üstünde otorite kurmuştu. *Doğruyu söylediler.* Annesi de bu sınavdan geçmişti. Bunun korkunç bir sebebi olmalıydı... O acı ve korku dehşet vericiydi. Paul korkunç sebepleri anlayabilirdi. Her şeye rağmen peşinden koşulan gayeleri anlayabilirdi. Öyle gayeler kendi kendilerini zorunlu kılardı. Paul kendisine korkunç bir gayenin, hastalık gibi bulaştığını hissediyordu. Bu korkunç gayenin ne olduğunu henüz bilmiyordu.

Yaşlı kadın, “Bir gün sen de öyle bir kapının ardında durmak zorunda kalabilirsin, evlat,” dedi. “Bunun için güçlü olmak gerekir.”

Paul acıyı tatmış eline, sonra da gözlerini kaldırıp Rahibe Ana’ya baktı. Kadının sesi, Paul’ün şimdiye kadar duyduğu tüm seslerden farklıydı. Sözleri zekiceydi. Onlarda bir keskinlik vardı. Paul, yaşlı kadına soracağı herhangi bir soruya, kendisini beden dünyasından daha yüce bir boyuta yükseltebilecek bir yanıt alacağını seziyordu.

“Neden insanları bulmak için sınav yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Sizi özgürleştirmek için.”

“Özgürleştirmek mi?”

“Bir zamanlar, insanlar düşünme işini makinelere devretmiş, böylece özgürleşmeyi umut etmişlerdi; ama bu, makinelere sahip başka insanların onları köleleştirebilmesine yol açtı sadece.”

Paul, “İnsan gibi düşünen makineler yapmayacaksın,” diye alıntılıdı.

Yaşlı kadın, “Butleryan Cihadı’na ve Turuncu Katolik İncili’ne gönderme yaptın,” dedi. “Ama T.K. İncili’nin asıl söylemesi gereken şuydu: ‘İnsan aklını taklit eden makine yapmaya caksın.’ Hizmetinizdeki mentatı inceledin mi?”

“Thufir Hawat’tan ders aldım.”

Yaşlı kadın, “Büyük İsyan bir koltuk değneğini çekip aldı,” dedi. “İnsanları akıllarını geliştirmeye zorladı. İnsan yeteneklerini geliştirmek için okullar açıldı.”

“Bene Gesserit okulları mı?”

Yaşlı kadın başıyla onayladı. “O antik okullardan geriye sadece iki büyük okul kaldı elimizde: Bene Gesserit ve Uzay Loncası. Lonca’nın neredeyse tamamen saf matematiğe odaklandığını düşünüyoruz. Bene Gesserit ise farklı bir işlevi yerine getiriyor.”

“Siyaset,” dedi Paul.

Yaşlı kadın, “Küll vâhât!” dedi. Jessica’ya ters ters baktı.

“Ona ben söylemedim, Muhterem Efendimiz,” dedi Jessica.

Rahibe Ana tekrar Paul’e odaklandı. “Bunu çok az ipucundan anlayabilmen etkileyici,” dedi. “Evet, siyaset. Eski Bene Gesserit Okulu insani meselelerde sürekliliği gerekli görenler tarafından yönetilirdi. Onlar böyle bir süreklilik için insanları hayvanlardan ayırıp, kendi içlerinde üremelerini sağlamanın şart olduğunu biliyordu.”

Paul, yaşlı kadının sözlerini özel ve ilginç bulmaz oldu birden. Annesinin tabiriyle *hakkaniyet duygusu* harekete geçmişti. Mesele Rahibe Ana’nın ona yalan söylemesi değildi. Kadının kendi sözlerine inandığı belliydi. Sorun daha derinlerde yatan bir şeydi; Paul’ün korkunç gayesiyle ilgiliydi.

“Ama annem bana okullardaki Bene Gesseritlerin çoğunun kendi anne babalarını bilmediğini söylemişti,” dedi.

Yaşlı kadın, “Bütün genetik soylar daima kayıtlarımızda yer alır,” dedi. “Annen ya doğrudan Bene Gesserit soyundan ya da kabul edilmiş bir soydan geldiğini biliyor.”

“Anne babasının kim olduğunu niye bilmiyor peki?”

“Bunu bazıları bilir... Çoğu bilmez. Mesela bir genetik özelliği baskınlaştırmak için, annenin yakın bir akrabasından çocuk yapmasını istemiş olabiliriz. Bir sürü sebep olabilir.”

Paul hakkaniyet duygusunun yine harekete geçtiğini, yine sinirlendiğini hissetti. “Sizinki de epey ağır bir sorumlulukmuş,” dedi.

Rahibe Ana ona bakarken *Sesinde eleştiri mi algıladım?* diye merak etti. “Sırtımızda ağır bir yük taşıyoruz,” dedi.

Paul sınavın şokundan giderek daha çok çıktığını hissediyordu. Rahibe Ana’yı uzun uzun süzdükten sonra “Benim... Kuisatz Haderah olabileceğimi söylüyorsun,” dedi. “Nedir bu? Bir insan gomcebbâr mı?”

“Paul,” dedi Jessica. “O ses tonuyla konuşmamalı...”

Yaşlı kadın, “Bunu ben hallederim, Jessica,” dedi. “Pekâlâ, evlat; söyle bakalım, Gerçeğisöyletme ilacı hakkında ne biliyorsun?”

“Yalanları fark etme yeteneğini artırmakta kullanılır,” dedi Paul. “Annem söylemişti.”

“Gerçektransına giren birini gördün mü hiç?”

Paul başını iki yana salladı. “Hayır.”

Yaşlı kadın, “Tehlikeli bir ilaçtır ama içgörüyü güçlendirir,” dedi. “Bir Gerçeğisöyleten, o ilacın lütfu sayesinde belleğindeki... Bedensel belleğindeki pek çok yere bakabilir. Geçmişe ait birçok koridora bakabiliriz... Ama sadece kadınlara ait olanlara.” Sesi biraz hüzünlendi. “Bununla birlikte, hiçbir Gerçeğisöyleten’in göremediği bir yer var. Orası bizi itiyor, dehşete düşürüyor. Denir ki, günün birinde bir erkek çıkıp ilacın lütfu sayesinde kendi iç gözünü bulacak. Bizim bakamadığımız yere... Hem dişil hem eril geçmişlere bakacak.”

“Kuisatz Haderah’ınız mı?”

“Evet, aynı anda birçok yerde olabilen kişi: Kuisatz Haderah. Pek çok erkek bu ilacı denedi... Öyle çok ki; ama hiçbirini başaramadı.”

“Hepsi de deneyip başarısız mı oldu?”

“Yo, hayır.” Yaşlı kadın başını iki yana salladı. “Deneyip öldüler.”

Can düşmanı Harkonnenları anlamaksızın Muad'Dib'i anlamaya yeltenmek, Yalanı bilmeden Gerçeği görmeye yeltenmektir. Karanlığı bilmeden Işığı görmeye yeltenmektir. Böyle bir şey mümkün değildir.

—PRENSES IRULAN,
“Muad'Dib'i Anlama Kılavuzu”

Kısmen gölgeler içinde kalmış, kabartmalı bir gezegen maketi, parmaklarında parlak yüzükler bulunan tombul bir el tarafından çevriliyordu. Maket penceresiz odanın bir duvarına dayalı, serbest formlu bir kaidenin üstünde duruyordu; diğer duvarlar rengârenk rulolarla, film-kitaplarla, bantlarla ve makaralarla kaplıydı. Odayı aydınlatan ışık, hareketli süspansör alanlarında asılı duran altın renkli kürelerden geliyordu.

Odanın ortasında üstü yeşim rengiyle pembe karışımı, taşlaşmış elakka ahşabıyla kaplı olan elips şeklinde bir masa vardı. Masanın etrafındaki, solucan şeklinde süspansör sandalyelerinden ikisi doluydu. Birinde on altı yaşlarında, siyah saçlı, toparlak yüzlü ve somurtkan bakışlı bir delikanlı oturuyordu. Diğerindeyse kadınsı yüzlü, ince yapılı, kısa boylu bir adam oturmaktaydı.

Hem delikanlı hem de adam gözlerini makete ve onu çeviren, yarısı gölgelerin arasında gizli adama dikmişlerdi.

Maketin yanından bir kıkırtı geldi. Kıkırtının ardından kalın bir ses gürledi: “İşte, Piter... Gelmiş geçmiş en büyük insan tuzağı. Ve Dük dosdoğru kapanın ağzına doğru gidiyor. Ben, Baron Vladimir Harkonnen muhteşem bir iş becermiyor muyum?”

“Kesinlikle, Baron,” dedi adam. Tenor sesinde tatlı bir müzikal tını vardı.

Tombul el maketin üstüne inerek dönüşünü durdurdu. Şimdi odadaki tüm gözler maketin hareketsiz yüzeyine odaklanabiliyor, onun zengin koleksiyoncular veya İmparatorluk'un

gezegen valileri için yapılan türden bir maket olduğunu görebiliyordu. Makette İmparatorluk zanaatkârlığının izleri belirgindi. Enlem ve boylam çizgileri, kıl inceliğinde platin tellerdi. Kutup noktalarına süt rengi, birinci sınıf elmaslar yerleştirilmişti.

Tombul el, kürenin kabartmalı yüzeyinde gezindi. Kalın ses, “Sizi incelemeye davet ediyorum,” diye gürlledi. “Dikkatli incele, Piter; Feyd-Rautha, sen de canım. Altmış derece kuzey ile yetmiş derece güney enlemleri arasını inceleyin... Şu zarif kabartıları. Renkleri tatlı karamelleri çağrıştırmıyor mu? Göl, ırmak veya deniz mavisi de hiç yok. Hele şu güzelim kutup noktaları... Öyle minikler ki. Burayı başka bir yerle karıştırmak mümkün mü? Arrakis! Gerçekten eşsiz. Eşsiz bir zafere uygun, muhteşem bir sahne.”

Piter hafifçe gülümsedi. “Üstelik Padişah İmparator sizin baharat gezegeninizi Dük’e verdiğiğine inanıyor. Ne acı.”

Baron, “Bu çok saçma bir laf,” diye gürlledi. “Genç Feyd-Rautha’nın kafasını karıştırmak için öyle konuşuyorsun ama yeğenimin kafasını karıştırmaya gerek yok.”

Asık suratlı delikanlı sandalyesinde kımıldandı ve üstündeki siyah streç giysinin bir kıvrımını düzeltti. Arkasındaki duvarda bulunan kapı hafifçe çalınınca dikeldi.

Piter sandalyesinden kalkıp kapıya gitti ve uzatılan mesaj tüpünü alacak kadar araladı. Sonra kapıyı kapatıp tüpü açtı ve mesaja göz gezdirdi. Kıkırdadı. Sonra tekrar kıkırdadı.

Baron sertçe, “Eee?” diye sordu.

“O salak bize yanıt göndermiş, Baron!”

Baron, “Atreideslerin diklenme fırsatını teptiği ne zaman görülmüş?” diye sordu. “Eee, ne diyor?”

“Çok görgüsüz biri, Baron. Size ‘Harkonnen’ diye hitap ediyor... Ne ‘Sevgili Kuzen’ diyor, ne bir unvan kullanıyor.”

Baron, “Harkonnen ismi iyidir,” diye homurdandı... Sesi sabırsızlığını ele veriyordu. “Sevgili Leto ne diyor?”

“Diyor ki: ‘Görüşme teklifini reddediyorum. Beni kaç kez sırtımdan vurdun; bunu bilmeyen yok.’”

Baron, “Başka?” diye sordu.

“Diyor ki: ‘İmparatorluk’ta kanlı sanatına hâlâ saygı duyan-

lar var.' İmzasını da Arrakis Dükü Leto diye atmış." Piter gülme-ye başladı. "Arrakis Dükü! Ha ha! Bu neredeyse fazla komik!"

Baron, "Sessiz ol, Piter," deyince kahkahalar bıçak gibi ke-sildi. Baron, "Kanlı ha?" diye sordu. "Kan davası ha? Ciddiyeti-ni göstermek için de o güzel, eski, öylesine geleneksel sözcüğü kullanmış."

"Siz zeytin dalı uzattınız," dedi Piter. "Âdetlere uydunuz."

"Bir mentat için fazla gevezesin, Piter," dedi Baron. *Bundan bir an önce kurtulmalıyım. İşime yaramaz hale gelmesine çok az kaldı*, diye düşündü. Odanın diğer tarafındaki mentat suikastçı-sına bakınca çoğu insan gibi onun da dikkati önce adamın göz-lerine takıldı: Mavinin çeşitli tonlarını taşıyan o kısık gözlerin akları yoktu.

Piter sırtıttı. Yüzü çarpık bir maske gibiydi; gözlerinin ye-rinde iki delik vardı sanki. "Ama Baron! Bundan güzel intikam görülmemiştir. Müthiş bir ihanet planı gerçekleşiyor: Leto'yu Caladan'ı verip Dune'u almaya zorladınız... Reddetme şansı da yok çünkü İmparator öyle buyurdu. Az değilsiniz doğrusu!"

Baron soğuk bir sesle konuştu: "Fazla gevezesin, Piter."

"Ama mutluyum, Baron'um. Oysa siz... Beni biraz kıskanı-yorsunuz."

"Piter!"

"Ha ha, Baron! Bu muhteşem kumpası kendi başınıza tasar-layamamış olmanız ne kadar esef verici, değil mi?"

"Bir gün seni boğduracağım, Piter."

"Şüphesiz, Baron. Nihayetinde! Ama iyilikler asla karşılıksız kalmaz, değil mi?"

"Yoksa verite veya semuta mı çiğnedin, Piter?"

"Lafımı sakınmayışım Baron'u şaşırttı," dedi Piter. Yüzü ası-lıp çatık kaşlı maske karikatürüne benzedi. "Ha ha! Ama anlar-sınız ya Baron, mentat olduğumdan celladı ne zaman gönde-receğinizi biliyorum. İşinize yaradığım sürece kendinize hâkim olacaksınız. Fazla erken davranmakla ziyankârlık etmiş olursu-nuz; ben daha çok işinize yarayacağım. O güzelim Dune geze-geninden ne öğrendiğinizi biliyorum – ziyankârlık etmemeyi öğrendiniz. Doğru mu, Baron?"

Baron, Piter'a bakmayı sürdürdü.

Feyd-Rautha sandalyesinde kımıldandı. *Bu kavgacı salaklar!* diye düşündü. *Amcam mentatıyla tartışmadan duramıyor. Ağzı dalaşlarını dinlemekten başka işim yok mu sanıyorlar?*

"Feyd," dedi Baron. "Seni buraya davet ettiğimde, dinleyip öğrenmeni söylemiştim. Öğreniyor musun?"

"Evet, amca." Feyd-Rautha itaatkâr bir sesle konuşmaya özen göstermişti.

"Bazen Piter beni düşündürüyor," dedi Baron. "Ben yalnızca gerektiğinde acı çektiririm, o ise... Yemin ederim ki acı çektirmekten kesinlikle zevk alıyor. Ben şahsen zavallı Dük Leto'ya acıyorum. Dr. Yueh yakında ona karşı harekete geçecek ve tüm Atreideslerin sonu gelecek. Ama Leto o munis doktorun kimin emrinde olduğunu bilecektir mutlaka... Ve bunu bilmek onun için korkunç bir şey olacak."

Piter, "Madem öyle, doktora Leto'nun kaburgalarının arasına usulca kincalı daldırarak işini bitirmesini neden söylemediniz?" diye sordu. "Acımdan bahsediyorsunuz ama--"

"Dük onu benim öldürdüğümü bilmeli. Bunu diğer Büyük Hanedanlar da öğrenmeli. Böylece bana karşı harekete geçmeye çekinirler. Manevra alanım genişler. Bu işi yapmak zorunda olduğum ortada ama severek yapmam gerekiyor."

Piter küçümseyici bir tavırla "Demek manevra alanınız genişler," dedi. "İmparator'un gözü şimdiden üstünüzde, Baron. Fazla cüretkâr davranıyorsunuz. İmparator günün birinde Sardaukar lejyonlarından bir ikisini buraya, Giedi Prime'a gönderecek; bu da Baron Vladimir Harkonnen'ın sonu olacak."

Baron, "Bunu görmek hoşuna giderdi, değil mi Piter?" diye sordu. "Sardaukar birliklerinin şehirlerimi talan etmesini, bu şatoyu yağmalamasını görmek hoşuna giderdi. Buna cidden bayılırdın."

Piter, "Baron'un sormasına gerek var mı ki?" diye fısıldadı.

"Tam o birliklerin *başarı* olacak adamsın," dedi Baron. "Kana ve acıya fazla düşkünsün. Arrakis'ten elde edilecek ganimetten pay alacağına söz vermekte fazla acele etmiş olabilirim."

Piter tuhaf, çıtkırıldım bir edayla beş adım atıp Feyd-

Rautha'nın tam arkasında durdu. Odada gergin bir hava vardı; kaşlarını kaygıyla çatan delikanlı başını kaldırıp Piter'a baktı.

"Piter'la oyun oynamayın, Baron," dedi Piter. "Bana Leydi Jessica'yı vaat ettiniz. Onu bana vereceğinize söz verdiniz."

Baron, "Ne için, Piter?" diye sordu. "Acı çektiresin diye mi?"

Piter gözlerini Baron'a dikip baktı; sessizlik uzadı.

Feyd-Rautha süspansör sandalyesiyle birlikte yana kayarak konuştu: "Amca, benim kalmam şart mı? Demiştiniz ki—"

"Feyd-Rautha'cığım sabırsızlanıyor," dedi Baron. Maketin yanındaki gölgelerin içinde hareket etti. "Sabırlı ol, Feyd." Sonra dikkatini tekrar mentata yöneltti. "Peki ya Dük'ün oğlu, küçük Paul hakkında ne düşünüyorsun, sevgili Piter?"

Piter, "Kurulan tuzak sayesinde elinize düşecek, Baron," diye mırıldandı.

"Sorum o değil. Hatırlarsan, Bene Gesserit cadısının Dük'e bir kız doğuracağını tahmin etmiştin. Yanıldın ha, mentat?"

"Çok sık yanılmam, Baron," dedi Piter... Sesinde ilk kez korku vardı. "Bunu siz de takdir edersiniz: Çok sık yanılmam. Hem Bene Gesseritlerin genellikle kız doğurduğunu siz de biliyorsunuz. İmparator'un karısının bile bütün çocukları kız."

Feyd-Rautha, "Amca, burada benim için önemli bir şey olacağını söylemişsiniz..." dedi.

"Yeğenime bak," dedi Baron. "Baronluğumu yönetmek istiyor ama daha kendine bile hâkim olamıyor." Baron maketin yanında kımıldandı; gölgelerin arasında bir gölgeydi. "Peki öyleyse, Feyd-Rautha Harkonnen; seni buraya belki ders verip biraz akıllandırırım diye çağırdım. Sevgili mentatımızı gözlemledin mi? Aramızda geçen konuşmadan bir şeyler öğrenmiş olmalısın."

"Ama amca—"

"Piter gayet randımanlı bir mentat, değil mi Feyd?"

"Evet ama—"

"Ah! Gerçekten aması var! Ama çok fazla baharat tüketiyor; şeker gibi yiyor. Gözlerine bak! Arrakis işçilerine benzedi. Piter randımanlı ama hâlâ duygusal ve duygu patlamaları yaşamaya meyilli. Piter randımanlı ama hâlâ yanılabilir."

Piter kısık, huysuz bir sesle konuştu: “Beni eleştirerek randımanımı azaltmak için mi buraya çağırdınız, Baron?”

“Randımanını azaltmak mı? Beni iyi tanırsın, Piter. Ben yeğenimin mentatların sınırlılığını anlamasını istiyorum sadece.”

Piter sert bir sesle “Yerime geçecek kişiyi şimdiden eğitmeye mi başladınız?” diye sordu.

“Yerine geçecek kişi mi? Yapma, Piter; senin gibi kurnaz, içi kötülük dolu bir mentatı nereden bulurum?”

“Beni nerede bulduysanız oradan, Baron.”

Baron düşünceli bir sesle “Belki de haklısın,” dedi. “Son zamanlarda biraz dengesiz görünüyorsun cidden. Hem öyle çok baharat tüketiyorsun ki!”

“Zevklerim fazla mı pahalı geliyor, Baron? Onlara itirazınız mı var?”

“Sevgili Piter, seni bana bağlayan şey zevklerin. Buna nasıl itirazım olabilir ki? Ben yeğenimin senin bu yönünü gözlemlemesini istiyorum, o kadar.”

“Demek sahneye çıktım,” dedi Piter. “Dans da edeyim mi? Sayın Feyd-Rautha’ya çeşitli işlevlerimi sergileye-”

“Kesinlikle,” dedi Baron. “Sahneye çıktın. Şimdi sus.” Feyd-Rautha’ya göz atınca yeğeninin dolgun ve somurtkan dudaklarının -Harkonnenların kalıtımsal özelliği-ydi bu- şimdi hafifçe, eğlenceyle kıvrılmış olduğunu gördü. “Bu bir mentat, Feyd. Belirli görevleri yerine getirmek üzere eğitilip koşullandırılmıştır. Bununla birlikte, onun bir insan bedeninde olduğu gerçeğini de göz ardı etmemek gerekir. Büyük bir dezavantaj bu. Atalarımızın düşünen makineler yapmakta haklı olduklarını zaman zaman düşünüyorum.”

Piter, “Onlar benim yanımda oyuncak kalır,” diye hırıldadı. “Siz kendiniz o makinelerden daha iyi iş görürsünüz, Baron.”

“Belki de,” dedi Baron. “Her neyse...” Derin bir nefes alıp geçirdi. “Şimdi, Piter; Atreides Hanedanı’na karşı yürüttüğümüz savaşı ana hatlarıyla yeğenime anlat. Bir mentat gibi davranırsan sevinirim.”

“Baron, bu kadar genç birine güvenip de böyle bilgiler vermemeniz konusunda sizi uyarmıştım. Şahsi gözlemlerime-”

“Buna ben karar veririm,” dedi Baron. “Sana bir emir veriyorum, mentat. Çeşitli işlevlerinden birini yerine getir.”

“Öyle olsun,” dedi Piter. Tuhaf, mağrur bir havayla dikeldi... Sanki yeni bir maske takmıştı fakat bu kez tüm bedenine. “Birkaç standart gün içinde, Dük Leto’nun tüm hane halkı Arrakis’e giden bir Uzay Loncası bülkümgemisine binecek. Lonca onları bizim şehrimiz olan Carthag’da değil, Arrakeen şehrinde indirecek. Dük’ün mentatı Thufir Hawat, Arrakeen’i savunmanın daha kolay olduğunu düşünecektir haklı olarak.”

“İyi dinle, Feyd,” dedi Baron. “Planların içindeki planların içindeki planları gözlemler.”

Feyd-Rautha başıyla onaylarken şöyle düşündü: *İşte bu kadar. İhtiyar canavar sonunda bana sırlarını açmaya başladı. Demek ki gerçekten beni veliahtı olarak görüyor.*

“Birbirine yakın çeşitli olasılıklar var,” dedi Piter. “Atreides Hanedanı’nın Arrakis’e gideceğini söyledim. Ama bununla birlikte, Dük’ün Sistem dışındaki güvenli bir yere gitmek için Lonca’yla anlaşmış olması ihtimalini de göz ardı etmemeliyiz. Benzer koşullar altında, aile atomiklerini ve kalkanlarını alıp İmparatorluk’tan kaçarak firari Hanedan haline gelenler oldu.”

“Dük bunu yapmayacak kadar gururlu bir adamdır,” dedi Baron.

“Bu bir olasılık,” dedi Piter. “Gerçi bizim için nihai sonuç aynı olacaktır.”

Baron, “Hayır, aynı olmaz!” diye homurdandı. “Onu öldürmeliyim, soyunun da kökünü kazımalıyım.”

“Büyük olasılıkla bu olacak,” dedi Piter. “Bir Hanedan firar edeceği zaman birtakım hazırlıklar yapılır. Görüldüğü kadarıyla Dük bunlardan hiçbirini yapmıyor.”

Baron iç geçirerek “Evet,” dedi. “Devam et, Piter.”

“Arrakeen’de, Dük ve ailesi eskiden Kont Fenring ile eşinin kaldığı Malikâne’de kalacaklar.” dedi Piter.

Baron, “Kaçakçılara Gönderilen Büyükelçi,” diye kıkırdadı.

Feyd-Rautha, “Neye gönderilen büyükelçi?” diye sordu.

“Amcanız espri yapıyor,” dedi Piter. “Kont Fenring’e Kaçakçılara Gönderilen Büyükelçi diyerek, İmparator’un Arra-

kis'teki kaçakçılık faaliyetleriyle ilgilenmesine göndermede bulunuyor.”

Feyd-Rautha şaşkın gözlerle amcasına döndü. “Niye ilgileniyor ki?”

Baron sertçe “Aptal olma, Feyd,” dedi. “Lonca pratikte İmparatorluk’un hâkimiyet alanının dışında yer aldığı süreçte başka türlü sü nasıl mümkün olabilir? Casuslar ve suikastçılar başka nasıl ortalıkta serbestçe gezinebilir?”

Feyd-Rautha’nın ağzı “Haaaa” dercesine açıldı fakat sesi çıkmadı.

“Malikâne’de dikkat dağıtıcı operasyonlar düzenlenmesini ayarladık,” dedi Piter. “Atreides veliahtına suikast düzenlenecek... Ki başarılı da olabilir.”

Baron, “Piter,” diye gürledi. “Demiştin ki...”

“Kazaların olabileceğini söyledim,” dedi Piter. “Saldırı da gerçek gibi görünmeli.”

“Ah, ama o delikanlının öyle tatlı ve genç bir vücudu var ki,” dedi Baron. “Aslında potansiyel olarak babasından daha tehlikeli elbette... Ne de olsa cadı annesi eğitiyor onu. Lanet olasıca kadın! Neyse... Devam et lütfen, Piter.”

“Hawat peşine casus taktığımızı sezecektir,” dedi Piter. “Bariz şüpheli Dr. Yueh olacak, ki doktor sahiden de casusumuz. Ama Hawat doktorumuzun geçmişini araştırmış ve onun bir Suk Okulu’ndan İmparatorluk Koşullandırmasıyla mezun olduğunu –yani güya İmparator’u bile tedavi etmesine izin verilecek kadar güvenilir olduğunu– öğrenmişti. İmparatorluk Koşullandırması’na epey güvenilir. Mutlak koşullandırma olduğu, bu koşullandırmayı almış kişi ölmeden de kaldırılamayacağı varsayılır. Bununla birlikte, bir zamanlar birinin gözlemlediği gibi, uygun bir kaldırıcı verildiğinde bir gezegeni bile hareket ettirmek mümkündür. Biz doktoru hareket ettirecek kaldırıcı bulduk.”

Feyd-Rautha, “Nedir?” diye sordu. Bu meseleyi epey ilginç bulmuştu. İmparatorluk Koşullandırması’nın kırılmayacağını herkes bilirdi!

“Başka zaman öğrenirsin,” dedi Baron. “Devam et, Piter.”

“Ama biz Yueh’nin yerine, Hawat’ın karşısına son derece il-

günç bir şüpheliyi çıkaracağız,” dedi Piter. “Bu kadın şüphelinin cüretkârlığı Hawat’ın dikkatini çekecek.”

Feyd-Rautha, “Kadın mı?” diye sordu.

“Leydi Jessica’nın ta kendisi,” dedi Baron.

Piter, “Muazzam, değil mi?” diye sordu. “Hawat’ın akli bu olasılık yüzünden öyle karışacak ki mentatlık işlevini doğru dürüst yerine getiremez olacak. Leydi Jessica’yı öldürmeye bile kalkabilir.” Piter kaşlarını çatı, ardından da: “Ama başarabileceğini sanmam.”

Baron, “Başarmasını istemezsin, değil mi?” diye sordu.

“Dikkatimi dağıtmayın,” dedi Piter. “Hawat’ın akli Leydi Jessica’yla meşgulken, dikkatini daha fazla dağıtmak için birkaç garnizon kasabasında isyan filan çıkaracağız. Bunlar bastırılacak. Dük güvenliğini giderek artırdığına inanmalı. Sonra, uygun zaman gelince Yueh’ye sinyal verip ana kuvvetlerimizi harekete geçireceğiz... Şey...”

“Devam et; ona her şeyi anlat,” dedi Baron.

“Harkonnen üniformalı iki Sardaukar lejyonundan destek alacağız.”

Feyd-Rautha, “Sardaukarlar ha!” diye fısıldadı. Zihni İmparatorluk’un o dehşet verici birliklerine, o acımasız katillerle, Padişah İmparator’a bağlı o fanatik askerlere odaklandı.

“Sana ne kadar güvendiğimi görüyorsun, Feyd,” dedi Baron. “Bu duyduklarının iması bile diğer Büyük Hanedanların kulağına gitmemeli; yoksa Landsraad, İmparatorluk Hanedanı’na karşı birleşebilir ve kaos çıkar.”

“Temel nokta şu,” dedi Piter. “Harkonnen Hanedanı’nın İmparatorluk’un pis işlerini yapmakta kullanılması sayesinde büyük bir avantaj elde etmiş durumdayız. Bu tehlikeli bir avantaj tabii ama ihtiyatlı bir şekilde kullanılırsa Harkonnen Hanedanı’nın İmparatorluk’taki diğer tüm Hanedanlardan daha zengin olmasını sağlayacak.”

“Ne kadar büyük paraların söz konusu olduğunu bilmiyorsun, Feyd,” dedi Baron. “Hayal bile edemezsin. Bir kere, CHO-AM Şirketi’nde yönetici olacağız ve bu hakkımız geri alınmayacak.”

Feyd-Rautha başıyla onayladı. Bütün mesele zenginlikti. CHOAM ise zenginliğin anahtarıydı; her soylu Hanedan, yöneticilik payı oranında şirketin kasasından faydalanırdı. Bu CHOAM yöneticilikleri... İmparatorluk'ta siyasi gücün somut kanıtıydı; yöneticiler Landsraad'da yapılan oylamalarla seçilir ve değişirdi, böylece de şirket İmparator ve destekçilerine karşı dengesini korurdu.

“Dük Leto çöl sınırında yaşayan bir avuç Fremen pisliğin yanına kaçmaya kalkışabilir,” dedi Piter. “Veya onların yanında güvende olacaklarını sanarak ailesini oraya göndermeye çalışabilir. Ama Majestelerinin ajanlarından biri... Bir gezegen ekolojisti bunun önünde engel. Onu belki hatırlarsınız... Kynes.”

“Feyd onu hatırlıyor,” dedi Baron. “Devam et.”

“Salyalarınızın akması çok hoş bir görüntü değil, Baron,” dedi Piter.

Baron, “Devam et... Sana emrediyorum!” diye gürledi.

Piter omuz silkti. “İşler planlandığı gibi giderse Harkonnen Hanedanı bir standart yıl içinde Arrakis'te bir alt derebeylik kuracak,” dedi. “Amcanız bu derebeyliğe yönetici atayacak. Arrakis'i onun özel temsilcisi yönetecek.”

Feyd-Rautha, “Böylece kazancımız artacak,” dedi.

“Kesinlikle,” dedi Baron. *Bu hakkımız, diye düşündü. Çöl sınırında saklanan, soyu söpü belirsiz üç beş Fremen iti... Ve o gezegene neredeyse yerel işçi havuzu kadar bağlı olan ama yeri gelince söz dinleyen bazı kaçakçılar hariç Arrakis'in tamamına boyun eğdiren biziz.*

“Ve Büyük Hanedanlar, Atreidesleri Baron'un yok ettiğini bilecek,” dedi Piter. “Bunu bilecekler.”

Baron, “Bilecekler,” diye fısıldadı.

“İşin en güzel tarafı şu ki, bunu Dük'ün kendisi de bilecek,” dedi Piter. “Şimdiden biliyor. Tuzağı daha şimdiden hissedebiliyor.”

Baron biraz kederli bir sesle “Dük'ün bildiği doğru,” dedi. “İlla ki biliyordur... Maalesef.”

Arrakis maketinden uzaklaştı. Gölgerin içinden çıktığında cüssesi gözler önüne serildi... İç bulandırıcı bir şekilde, aşırı

kiloluydu. Siyah kaftanının kıvrımlarının altındaki hafif kabartılar da Baron'un yağlarının bir kısmını, gövdesine bağlanmış portatif süspansörlerin taşıdığını gösteriyordu. Ağırlığı iki yüz standart kilo civarı olabilirdi fakat ayakları en fazla elli kiloyu taşıyordu.

Baron, "Acıktım," diye gürledi... Çıkık dudaklarını yüzüklü eliyle ovuşturup, yağ katmanları arasında gömülü gözlerini eğdi ve Feyd-Rautha'ya tepeden baktı. "Söyle de yiyecek bir şeyler getirsinler, canım. Yatmadan önce yemek yiyelim."